

valget med deres Klager. Husejerne skal nok vide ikke unødigt at udsætte sig for at blive Genstand for saadanne Klagemaal.

3) I § 2, 1ste Stykke, sidste Linie, bør Ordene „der gjaldt“ erstattes med: „som var vedtaget paa“.

4) I § 4, 1ste Stykke, sidste Linie, bør Ordet „Driftsudgifter“ erstattes med Ordene: „Ejendommens Udgifter“.

2det Stykke bør affattes saaledes: „For saa vidt Lejen er forholdsvis lavere end af andre Lejligheder i samme eller lignende Ejendomme, eller hvis der efter Lejerens Ønske foretages Forbedringer ved en Lejlighed, skal der som Regel meddeles Tilladelse til en passende Forhøjelse af Lejen, ligesom der med Hensyn til. . . Prisstigningen“.

Denne Affattelse taler for sig selv. De Ejere, som af Hensyn til deres Lejere hidtil ikke har benyttet sig af Konjunkturerne og ikke har forhøjet Lejen, bør ikke straffes ved helt at være afskaarne fra at kunne opnaa samme Leje som Ejerne af Ejendomme med ganske tilsvarende Lejligheder.

Det i Paragraffen nævnte 6 pCt. årlige Tillæg for Forbedringer er ganske ubegrundet. 6 pCt. er for Tiden en ikke høj (Bank) Rente, men den forudsætter, at Kapitalen *altid* er sikker og til Stede, altsaa det modsatte af, hvad der er Tilfældet med Hensyn til Husforbedringer. Det Beløb, Udlejeren anvender herpaa, er i de fleste Tilfælde definitivt *tabt* som Aktiv for ham. En Hovedindsættelse af Beboelseslejligheder, der er ret kostbar, varer kun 4 à 5 Aar, saa maa den samme Istandsættelse paa ny foretages o. s. v. — Udlejeren skulde altsaa kun have Udsigt til at faa 20 à 25 pCt. af sine kontante Udlæg refunderet, medens Resten, 75 à 80 pCt., eksproprieres til Fordel for Lejerne. —

5) Udvalgets Afgørelse bør kunne underkastes Paaanke, f. Eks. til Indenrigsministeren, ogsaa hvor dets Afgørelse ligger indenfor dets Competence.

6) § 5, 2den Linie, osv. bør affattes saaledes: „Lejemaalet ikke, ved Opsigelse fra Udlejerens Side bringes til Ophør tidligere end 6 Maaneder, regnet fra“ o. s. v.

Dette er formentlig ogsaa Meningen, men er uklart udtrykt.

7) § 6, 1ste Stykke, foreslaas at udgaa. Straffebestemmelser i Lejeforhold har hidtil været ganske ukendte for Lejeres Vedkommende, selv om de nok saa meget krænkede Udlejerens Ret eller gjorde sig ulovlige Fordele paa hans Bekostning, og det vil derfor være uretfærdigt, om den anden Part i Forholdet — Udlejeren — skulde kunne *straffes* for lignende Forhold. Lejeren bør være beskyttet ved Lovens Ord, ved hans eventuelle Tilbageholdelsesret i senere forfalden Leje, men i hvert Fald ved hans Ret til Tilbagesøgning, og dette saa meget mere som det trygt tør statueres, at de Tilfælde, hvor en Udlejer misligholder, er forsvindende faa i Forhold til de Tilfælde, hvor Lejere, i hvert Fald af Smaalejligheder, misligholder deres Forpligtelser overfor Udlejeren.

8) I § 8, Linie 2, bør Ordene: „Medmindre dens Gyldighed inden dette Tidspunkt forlænges“ udgaa som formentlig overflødige.

København, den 13. April 1916.

Med Ærbødighed

I Forretningsudvalget:

Lauritz Holm.

Hammersholt.